

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 20S/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2020200082
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bundzel
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2020200082.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bundzela a sudcov JUDr. Róberta Foltána a Mgr. Moniky Kadlicovej v právnej veci žalobcu: V. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom V. XXX, XXX XX V. G. Z., t.č. umiestnený v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, Gucmanova 19/670, 920 41 Leopoldov, zastúpeného spoločnosťou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova 1, 821 08 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: GR ZVJS-108-2/31-2020 zo dňa 18.2.2020 takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 29.3.2020, doručenu tunajšiemu súdu dňa 1.4.2020 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže číslo: GR ZVJS-108-2/31-2020 zo dňa 18.2.2020, ktorým bolo odvolanie žalobcu ako povinného zamietnuté, a to postupom podľa § 60j ods. 9 písm. b) zák.č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 221/2006 Z.z.) a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov (ďalej len prvostupňové rozhodnutie) č. ÚVTOS a ÚVV - 244-2/31-2019 zo dňa 20.12.2012 o povinnosti povinného uhradiť trovy spojené s výkonom väzby vo výške 1 611,47 eur, potvrdené a to na základe uznesenia Okresného súdu Trnava, č.k. 6T/40/2006-2603 zo dňa 3.6.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.6.2016, pričom žalobcovi ako povinnému bolo uložené uhradiť trovy výkonu väzby od 4.3.2005 do 4.9.2007. Toto uznesenie bolo doručené Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Leopoldove dňa 28.10.2019.

2. Včas podanou žalobou, súdu doručenu dňa 1.4.2020 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, pričom žiadal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že uznesením Okresného súdu Trnava č.k. 6T/40/2006-2603 zo dňa 3.6.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.6.2016 mu bola uložená povinnosť nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby za dobu od 4.3.2005 do 4.9.2007. Namietal, že viac ako rok po právoplatnosti tohto rozhodnutia bol dňa 31.8.2017 Okresným súdom v Trnave vyhlásený konkurz na jeho majetok, č.k. 25Odk/46/2017, čím súd rozhodol o jeho oddížení, a preto nevidel dôvod na to, aby bolo ďalej konané vo veci náhrady trov výkonu väzby, na ktoré vznikol nárok už 4.9.2007, a to na základe rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 6T/40/2006 zo dňa 27.3.2007 v spojení s uznesením Krajského

súdu v Trnave sp.zn. 3To/41/2007 zo dňa 4.9.2007. Súčasne namietal premlčanie uplatneného nároku, keď konanie vo veciach súvisiacich s výkonom väzby možno začať na základe vlastného zistenia oprávneného orgánu, na návrh ktoréhokoľvek príslušníka zboru alebo zamestnanca zboru, na podnet iného správneho orgánu alebo na základe záznamu spísaného na predpísanom tlačive. V tejto súvislosti právny zástupca žalobcu uviedol, že vzhľadom na to, že medzi spôsoby začatia konania nepatrí „doručenie rozhodnutia príslušného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti odsúdeného nahradiť trovy štátu spojené s výkonom väzby“, nemožno takéto doručenie považovať za dôvod začatia konania, resp. skutočnosť rozhodujúcu pre začatie takého konania. V danom prípade nadobudlo rozhodnutie Okresného súdu Trnava, sp.zn. 6T/40/2006-2603 právoplatnosť dňa 14.6.2016, teda tento okamih je určujúcim pre začatie konania vo veciach súvisiacich s výkonom väzby. Znamená to, že prekluzívna lehota uplynula dňa 14.6.2016, pričom rozhodnutie žalovaného bolo vydané až dňa 20.12.2019, teda rok a pol po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Mal za to, že argumentácia žalovaného je potom v rozpore s výkladom článku 1 odsek 1 Ústavy SR a osoby nachádzajúce sa vo výkone väzby by sa dostali do stavu neprávnej neistoty, pretože prekluzívna doba uvedená v ust. § 60d ods. 2 zák.č. 221/2006 Z.z. by sa umelo predlžovala a mohla byť trvať niekoľko rokov. Okrem toho v predmetnej veci žalovaný listom zo dňa 28.11.2014 žiadal Okresný súd Trnava o urýchlené zaslanie uznesenia o povinnosti hradiť náklady spojené s výkonom väzby žalobcu. Za tohto stavu žalovaný sám vyvíjal aktivitu smerujúcu k tomu, aby mu bolo zaslané uznesenie o povinnosti hradiť náklady spojené s výkonom väzby. Znamená to, že od 28.11.2014 mal žalovaný informácie o tom, že žalobca bol vo výkone väzby a je potrebné rozhodnúť o jeho povinnosti nahradiť trovy spojené s väzbou. Táto vedomosť žalovaného je okolnosťou významnou z hľadiska ust. § 60d ods. 1 zák.č. 221/2006 Z.z.

3. Žalovaný sa vyjadril k žalobe písomným podaním, doručeným tunajšiemu súdu dňa 4.9.2020, pričom žalobu žiadal ako nedôvodnú zamietnuť. K námietke žalobcu, že od vzniku povinnosti žalobcu nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby do vyčíslenia trov spojených s výkonom väzby uplynulo viac ako 12 rokov uviedol, že otázka právoplatného uznania viny a otázka povinnosti uhradiť trovy spojené s výkonom väzby je pre riaditeľa Ústavu zboru väzenskej a justičnej stráže ako oprávnený orgán predbežnou otázkou (§ 60h ods. 6 zák.č. 221/2006 Z.z.), t.j. otázkou zodpovedanie ktorej síce podmieňuje rozhodnutie vo veci, ktorá je predmetom konania o výške trov spojených s výkonom väzby, ale jej rozhodnutie nepatrí do kompetencie oprávneného orgánu. V tejto súvislosti uviedol, že oprávnený orgán je povinný sa riadiť právoplatným a vykonateľným uznesením súdu o povinnosti povinného nahradiť trovy spojené s výkonom väzby, o ktorej rozhodol súd podľa § 558 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 555 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Samotné rozhodnutie o vine nie je postačujúcim podkladom pre rozhodnutie o výške trov spojených s výkonom väzby. Ďalej poukázal na to, že konanie vo veci trov spojených s výkonom väzby je správnym konaním, pričom v § 60d ods. 2 zák.č. 221/2006 Z.z. je osobitne upravená prekluzívna lehota, v ktorej je správny orgán povinný nielen začať konanie, ale aj právoplatným rozhodnutím povinnému vyčísliť trovy spojené s výkonom väzby. V tejto súvislosti poukázal na to, že správny orgán nemôže začať konanie o výške trov spojených s výkonom väzby z vlastného podnetu, ale konanie zaháji až vtedy, keď sa hodnoverne dozvie, že vznikla potreba takéhoto konania, t.j. po doručení právoplatného uznesenia súdu, ktorý rozhodol o povinnosti nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby. Okrem toho o výške trov spojených s výkonom väzby od 4.3.2014 do 25.11.2014 nebolo rozhodnuté z dôvodu márneho uplynutia prekluzívnej lehoty. Uznesenie zo dňa 31.12.2014 bolo Ústavu Leopoldov bolo doručené dňa 16.1.2015 a do 16.1.2017 nebolo o výške trov spojených s výkonom väzby právoplatne rozhodnuté.

4. K námietke neexistencie dôvodu pre konanie o výške trov spojených s výkonom väzby vzhľadom na rozhodnutie o oddlžení žalobcu konkurzom, žalovaný uviedol, že uznesenie o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby je rozhodnutím o základe pohľadávky a neobsahuje presnú špecifikáciu výšky peňažnej povinnosti. Pokiaľ by povinný mal v úmysle splniť povinnosť nahradiť trovy spojené s výkonom väzby, mal by sa z rozhodnutia, ktoré mu povinnosť ukladá, dozvedieť i výšku sumy, ktorú má zaplatiť a v akej lehote. Uznesenie zo dňa 3.6.2016 uvedené údaje neobsahuje. Rozhodnutím, ktoré povinnému právoplatne stanovuje povinnosť k náhrade trov spojených s výkonom väzby a ktoré je vykonateľným exekučným titulom je až rozhodnutie o výške trov spojených s výkonom väzby, v ktorom je špecifikovaná výška peňažnej povinnosti. Do doby vydania rozhodnutia o výške trov spojených s výkonom väzby

štát nedisponuje titulom, na základe ktorého by mohol splnenie peňažnej povinnosti od povinného vymáhať. Pohľadávka na náhradu trov spojených s výkonom väzby, ktorá je verejnou pohľadávkou Slovenskej republiky podľa § 2 písm. b) zák.č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vzniká ako právo na peňažné plnenie na základe právoplatného rozhodnutia riaditeľa Ústavu zboru o výške trov spojených s výkonom väzby. Vzhľadom na skutočnosť, že o výške trov spojených s výkonom väzby nebolo právoplatne rozhodnuté pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz, oddĺženie povinného konkurzom nie je prekážkou konania o výške trov spojených s výkonom väzby.

5. K námietke žalobcu týkajúcej sa zjavného uplynutia prekluzívnej doby na vydanie rozhodnutia o výške trov spojených s výkonom väzby (žalobca poukázal na názor uvedený v rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1S/31/2017 zo dňa 31.5.2018) žalovaný uviedol, že tento rozsudok bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.12.2019, pričom vec bola vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR v tomto rozsudku uviedol, že právoplatné uzneseniu súdu o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby je pre začatie konania podľa § 60d a nasl. zák.č. 221/2006 Z.z. nevyhnutnou, avšak nie jedinou podmienkou, ktorej samotná existencia má za následok plynutie lehoty na vydanie rozhodnutia oprávneným orgánom. V opačnom prípade by prijatie argumentácie krajského súdu malo za následok založenie aktívnej vyhľadávacej povinnosti oprávneného orgánu, čo logicky nezodpovedá formalizovanej komunikácii medzi orgánmi verejnej správy, na čo dôvodne poukazoval žalovaný. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že vlastnému zisteniu oprávneného - prvostupňového správneho orgánu došlo až doručením uznesenia Okresného súdu Žilina, č.k. 36T/39/2010 zo dňa 13.11.2012 tomuto orgánu dňa 3.2.2016, preto až do tohto dátumu prvostupňový správny orgán mohol začať konanie vo veciach trov spojených s výkonom väzby“. Znamená to, že účinky začatia plynutia dvojročnej prekluzívnej lehoty, uvedenej v § 60d ods. 2 zák.č. 221/2006 Z.z. teda nastávajú až momentom doručenia právoplatného uznesenia okresného súdu. Od tohto okamihu má oprávnený orgán povinnosť pod sankciou zániku práva do dvoch rokov konanie nielen začať, ale aj vo veci právoplatne rozhodnúť.

6. Pokiaľ ide o ostatné žalobcom vznesené námietky (nakladať s jeho peňažnými prostriedkami evidovanými na jeho osobnom konte, znemožnenie žalobcovi nákupu plnohodnotných potravín, návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe), tak o týchto námietkach už bolo rozhodnuté tunajším súdom, a to uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/50/2020-104 zo dňa 4.11.2020, keď súd návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol, pričom ostatné námietky vznesené zo strany žalobcu nemali súvis s preskúmaním rozhodnutím.

7. Z obsahu administratívneho spisu správny súd zistil, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp.zn. 6T/40/2006 zo dňa 27.3.2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 3To/41/2007 zo dňa 4.9.2007 odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 23 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň mu bol uložený trest prepadnutia vecí. Žalobca bol v predmetnej trestnej veci od 4.3.2005 do 4.9.2007 vo väzbe, pričom nastúpil výkon trestu odňatia slobody dňa 4.9.2007. V predmetnej trestnej veci podal žalobca návrh na povolenie obnovy konania, pričom Okresný súd Trnava uznesením sp.zn. 30Nt/128/2013 zo dňa 10.12.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 5Tos/29/2014 zo dňa 10.12.2013 povolil obnovu konania u žalobcu v trestnej veci Okresného súdu Trnava, sp.zn. 6T/40/2006. Súd zrušil výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp.zn. 6T/40/2006 zo dňa 27.3.2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 3To/41/2007 zo dňa 4.9.2007 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené výroky o treste, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo rušením, stratili podklad. Súčasne bol žalobca dňom 4.3.2014 vzatý do väzby. Následne bol žalobca odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp.zn. 6T/40/2006 zo dňa 31.7.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 3To/112/2014 zo dňa 25.11.2014 na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 rokov nepodmienečne so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň mu bol uložený trest prepadnutia vecí, pričom

žalobca nastúpil výkon trestu odňatia slobody dňa 25.11.2014. Žalobca bol v predmetnej trestnej veci vo väzbe od 4.3.2005 do 4.9.2007 a následne po povolení obnovy konania od 4.3.2014 do 25.11.2014.

8. Uznesením Okresného súdu Trnava, č.k. 6T/40/2006-2597 zo dňa 31.12.2014 bola žalobcovi vo výroku č. III. uložená povinnosť nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby od 4.3.2014 do 25.11.2014, pričom uznesenie zo dňa 31.12.2014 nadobudlo právoplatnosť dňa 20.1.2015, pričom Ústavu Leopoldov bolo uznesenie zo dňa 31.12.2014 doručené dňa 16.1.2015.

9. Uznesením Okresného súdu Trnava, č.k. 6T/40/2006-2603 zo dňa 3.6.2016 bola žalobcovi uložená povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby od 4.3.2005 do 4.9.2007, pričom toto uznesenie bolo opatrené doložkou právoplatnosti, podľa ktorej sa stalo právoplatným dňa 14.6.2016, pričom Ústavu Leopoldov bolo toto uznesenie doručené dňa 28.10.2019.

10. Uznesením Okresného súdu Trnava, sp.zn. 25Odk/46/2017 zo dňa 31.8.2017 bol na majetok žalobcu vyhlásený konkurz a súd zároveň rozhodol o oddĺžení žalobcu. Konkurz bol vyhlásený dňa 8.9.2017 a zrušený dňa 9.11.2017.

11. Rozhodnutím riaditeľa Ústavu Leopoldov č. ÚVTOS a ÚVV- 244-2/31-2019 zo dňa 20.12.2019 o výške trov spojených s výkonom väzby boli žalobcovi vyčíslené trovy výkonu väzby za obdobie od 4.3.2015 do 4.9.2017 vo výške 1 611,47 eur, pričom žalobcovi bolo rozhodnutie zo dňa 20.12.2019 doručené dňa 3.1.2020.

12. Voči tomuto rozhodnutiu prvostupňovému podal žalobca v rámci odvolacieho správneho konania odvolanie, pričom uviedol tie isté dôvody ako v správnej žalobe.

13. Rozhodnutím žalovaného č. GR ZVJS-108-2/31-2020 zo dňa 18.2.2020 Generálny riaditeľ ako odvolací orgán rozhodol o odvolaní tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 20.12.2019 potvrdil, pričom argumenty uviedol rovnaké ako v samotnom vyjadrení k podanej žalobe.

14. Podľa § 54 ods. 1 zák.č. 221/2006 Z.z. ak bol obvinený právoplatným odsudzujúcim rozsudkom uznaný za vinného, je povinný nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby za dobu prvých 180 kalendárnych dní trvania väzby; ak ich nemožno uhradiť z pracovnej odmeny, nemocenských dávok a úrazových dávok, môže ústav na ich úhradu použiť peňažné prostriedky, ktoré má obvinený evidované na konte v ústave.

15. Podľa § 60d ods. 1 prvej vety zák.č. 221/2006 Z.z. konanie sa začína na základe vlastného zistenia oprávneného orgánu, na návrh ktoréhokoľvek príslušníka zboru alebo zamestnanca zboru, na podnet iného správneho orgánu alebo na základe záznamu spísaného na predpísanom tlačíve.

16. Podľa § 60d ods. 2 zák.č. 221/2006 Z.z. ak § 40a ods. 4 neustanovuje inak, konať vo veciach uvedených v § 60a ods. 1 nemožno, ak od skutočnosti rozhodnej pre začatie konania uplynuli viac ako dva roky.

17. Podľa § 60h ods. 6 zák.č. 221/2006 Z.z. ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté, je oprávnený orgán takým rozhodnutím viazaný.

18. Podľa § 120 ods. 2 poslednej vety zák.č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon 7/2005 Z.z.) vznikom pohľadávky z verejnoprávneho vzťahu sa rozumie okamih, keď dlžník bol prvýkrát oprávnený plniť takúto pohľadávku.

19. Podľa § 166a ods. 1 písm. a) zák.č. 7/2005 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a 166c), len v konkurze alebo splátkovom kalendárom môže byť uspokojená pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi.

20. Krajský súd v Trnave preskúmal napadnuté rozhodnutia v rámci žalobných dôvodov (§ 182 SSP) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia vydané žalovaným v oboch stupňoch ako aj postup správneho orgánu je v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

21. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 6 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

24. Úlohou súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

25. V prvom rade je potrebné uviesť, že uznesenie súdu o povinnosti na náhradu trov spojených s výkonom väzby je podkladovým rozhodnutím pre príslušný správny orgán rozhodujúci o výške trov podľa zákona o výkone väzby, pričom výrok rozhodnutia súdu je pre tento orgán zároveň záväzný, pokiaľ zákon neustanovuje inak. V predmetnej veci nenastali také okolnosti vo vzťahu k žalobcovi, ktoré by umožňovali odkloniť sa od určenia povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby (napr. možnosť oslobodenia od predmetnej povinnosti, zbavenie dluhu atď.), preto úradnou povinnosťou správneho orgánu bolo začať bez zbytočného odkladu konanie o určení výšky trov spojených s výkonom väzby a v súlade s výrokom uznesenia Okresného súdu Trnava, č.k. 6T/40/2006-2603 zo dňa 3.6.2016 vypočítať ich správnu výšku (výpočet výšky trov spojených s výkonom väzby nebol sporný) a vydať o tom rozhodnutie. Oprávnený orgán je povinný sa riadiť právoplatným a vykonateľným uznesením súdu o povinnosti povinného nahradiť trovy spojené s výkonom väzby, o ktorej rozhodol súd podľa § 558 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 555 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Samotné rozhodnutie o vine nie je postačujúcim podkladom pre rozhodnutie o výške trov spojených s výkonom väzby. Konanie vo veci trov spojených s výkonom väzby je správnym konaním, pričom v § 60d ods. 2 zák.č. 221/2006 Z.z. je osobitne upravená prekluzívna lehota, v ktorej je správny orgán povinný nielen začať konanie, ale aj právoplatným rozhodnutím povinnému vyčíslieť trovy spojené s výkonom väzby. Správny orgán nemôže začať konanie o výške trov spojených s výkonom väzby z vlastného podnetu, ale konanie zaháji až vtedy, keď sa hodnoverne dozvie, že vznikla potreba takéhoto konania, t.j. po doručení právoplatného uznesenia súdu (v danom prípade bolo rozhodnutie doručené prvostupňovému správnomu orgánu dňa 28.10.2019), ktorý rozhodol o povinnosti uhradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby. Správny súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že právo uplatňovať náhradu trov spojených s výkonom väzby bolo v čase vydania napadnutých rozhodnutí premlčané. Povinnosť nahradiť trovy spojené s výkonom väzby, o ktorých výške rozhoduje správny orgán, patrí do sféry verejného práva. Právna úprava konania o výške trov spojených s výkonom väzby nepozná možnosť premlčania práva na rozhodnutie o výške trov spojených s výkonom väzby, ktoré je povinný uhradiť obvinený uznaný za vinného právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Povinnosť nahradiť trovy konania sa preto nemôže zbaviť obvinený vznesením námietky premlčania z dôvodu uplynutia lehoty na rozhodnutie správneho orgánu. V tejto súvislosti správny súd považuje za dôležité uviesť, že zákonodarca obmedzil stanovením premlčacej lehoty až právo vymáhať pohľadávky na základe rozhodnutí o výške trov spojených s výkonom väzby. Uznesenie o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby je rozhodnutím o základe pohľadávky a neobsahuje presnú špecifikáciu výšky peňažnej povinnosti. Až rozhodnutím, ktoré povinnému právoplatne stanovuje povinnosť k náhrade trov spojených s výkonom väzby a ktoré je vykonateľným exekučným titulom je až rozhodnutie o výške trov spojených s výkonom väzby, v ktorom je špecifikovaná výška peňažnej povinnosti. Zákonodarca obmedzil stanovením premlčacej doby až právo vymáhať pohľadávky na základe rozhodnutí o trovách výkonu väzby. Za skutočnosť rozhodujúcu

pre začatie konania, od ktorej sa odvíja počítanie dvojročnej prekluzívnej lehoty je potrebné považovať doručenie právoplatného uznesenia súdu o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby a nie dátum nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby. Pri posudzovaní okamihu začatia plynutia dvojročnej prekluzívnej lehoty je potrebné vychádzať z ust. § 60d zák.č. 221/2006 Z.z. a zo zásady oficiality správneho konania, z ktorej vychádza aj konanie vo veciach súvisiacich s určením výšky trov spojených s výkonom väzby. O povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby (§ 555 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku) rozhoduje podľa § 558 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník. O výške trov spojených s výkonom väzby rozhoduje riaditeľ ústavu, v ktorom povinný výkon väzby ukončil. Oprávnený orgán teda nemôže začať konanie o výške trov spojených s výkonom väzby z vlastného podnetu (takýmto konaním by oprávnený orgán porušil ustanovenie článku 2 ods. 2 Ústavy SR), ale konanie zaháji až vtedy, keď sa hodnoverne dozvie, že vznikla potreba takéto konanie začať, t.j. po doručení právoplatného uznesenia súdu o povinnosti nahradiť trovy spojené s výkonom väzby. Ako už bolo vyššie konštatované účinky začatia plynutia dvojročnej prekluzívnej lehoty, uvedenej v § 60d ods. 2 zák.č. 221/2006 Z.z. teda nastávajú až momentom doručenia právoplatného uznesenia okresného súdu. Od tohto okamihu má oprávnený orgán povinnosť pod sankciou zániku práva do dvoch rokov konanie nielen začať, ale aj vo veci právoplatne rozhodnúť. V neposlednom rade správny súd zdôrazňuje, že správny orgán nemôže začať konanie o výške trov spojených s výkonom väzby z vlastného podnetu, ale konanie zaháji až vtedy, keď sa hodnoverne dozvie, že vznikla potreba takéhoto konania, t.j. po doručení právoplatného uznesenia súdu, ktorý rozhodol o povinnosti nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby. Tento právny názor je konštatovaný aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžk/38/2018 zo dňa 17.12.2019.

26. K námietke neexistencie dôvodu pre konanie o výške trov spojených s výkonom väzby vzhľadom na rozhodnutie o oddĺžení žalobcu konkurzom správny súd uvádza, že pohľadávka na náhradu trov spojených s výkonom väzby je verejnou pohľadávkou a vzniká ako právo na peňažné plnenie na základe právoplatného rozhodnutia riaditeľa ústavu zboru v súvislosti s určením výšky trov spojených s výkonom väzby. Vzhľadom k tomu, že o výške trov spojených s výkonom väzby nebolo právoplatne rozhodnuté pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz, oddĺženie povinného konkurzom nie je prekážkou konania o výške trov spojených s výkonom väzby, keď konkurz na majetok žalobcu bol vyhlásený až po právoplatnosti rozhodnutia, pričom dôsledkom vyhlásenia konkurzu na majetok povinného je nevymáhateľnosť pohľadávok, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, citovaných právnych predpisov a najmä rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, č.k.1 Sžk/38/2018 zo dňa 17.12.2019 správny súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov správne zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili v intenciách právnej úpravy a v ich konaní sa nevyskytli vady, ktoré by mali negatívny vplyv na zákonnosť ich rozhodnutí. Správny súd preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

28. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil podmienky, na základe ktorých to možnosť spravodlivo požadovať.

29. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Trnave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozsudku na Krajský súd v Trnave. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) alebo ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.